

la contra | ENRIC RAMIONET

Turisme bàquic

La història de la Bodega Ramiro exemplifica l'evolució del turisme a la Costa Brava

A finals del cinquantena, *La Gaceta Ilustrada*, una revista amb ínfulas que pretenia ser la versió hispànica del *Life* o del *Paris Match*, publicava un reportatge amb el mateix títol que aquesta crònica: *Turismo báquico*. El signava el periodista gironí Pol Girbal i s'il·lustrava, àmpliament, amb unes fotografies del cèlebre Oriol Maspons. El subtítol era: *Llagostera (Costa Brava) país de la euforia vitivinícola*. Eren temps en què els efectes expansius del boom del turisme es vivien amb una barreja d'excitació i de perplexitat i el reportatge sembla fet des de l'interior d'aquella ona expansiva que en pocs anys va transformar, revolucionar, desensopir la vida, la feina i fins i tot els hàbits de la gent d'aquestes terres.

En el text situat entre unes fotos esplèndides i immenses que ocupen quatre pàgines, el periodista especula sobre les raons que expliquen l'escapada al sud d'aquella turista nòrdica prima i d'ulls lleugerament verds que visita el celler llagosterenc i que abandonant-se als torbadors efectes dels vins li va inspirar el títol de l'article.

«De su estancia en la Costa Brava catalana, ella ha de conservar un recuerdo sabroso, confuso, complicado: el de su visita a la taberna más extraña del mundo». Parla de la Bodega Ramiro, un establiment centenari, que encara existeix, que va viure intensament aquella fertilitat salvatge, però que, qui sap si amb prou saviesa, va retornar a l'assossec, a l'equilibri, a la pau dels orígens. En *La Gaceta Ilustrada* s'explora la mirada d'uns visitants que, després de superar les corbes de la feixuga carretera que aleshores unia Tossa i Llagostera, vivien la visita al celler llagosterenc com un descobriment, quasi com una revelació, i s'imagina l'impacte

La Bodega Ramiro, en plena ebullició, en una imatge de fa unes quantes dècades.

que els devia causar l'aire i les lleis d'aquella taverna plena de taulons, bótes, garrafes i barrils, que tot i estar pensada per a turistes exhalava això que ara es defineix com autenticitat. I també la mirada dels veïns de l'indret observant els turistes, o les turistes, que en aquells anys eren sueques vinguessin d'on vinguessin. Una gent llunyana, rica i bonassa que per quatre rals tenien dret a quinze dies de vacances en un paradís que oferia platja i sol amb generositat i vins de forma facultativa. I si la taverna era, segons el periodista, estranya, era perquè pagant cinc drets es podia beure il·limitadament dels més de tres-cents vins que contenia.

El pare d'en Ramiro, actual propietari, i fill del Ramiro fundador de l'establiment original, va idear aquest procediment convençut que únicament els clients bascos o navarresos podien no resultar rendibles, i va acabar convocant milers de visitants.

Primer en un local situat a l'interior de la població, obert com a celler turístic davant de la taverna familiar, i posteriorment en una nau molt més àmplia dels afores que, després de canviar de propietaris i en bona part de filosofia, va mantenir el negoci en funcionament fins no fa gaires anys. En Ramiro actual m'explica que aquell reportatge va causar un cert escàndol i que va provocar el tancament del primer celler i va precipitar el trasllat.

Aquests són els fonaments de la nostra enorme arquitectura turística: sol i festa i l'agradable il·lusió de laxitud que proporcionen el mar i els vins. Però si comparem aquesta fotografia amb l'actualitat, aquells locals preclaris amb les tones de formigó que els han seguit, aquests alegres i entranyables embriacs del turisme bàquic amb les trepes de joves vàndals del turisme de borratxera, és obvi que alguna cosa se'ns ha escapat de les mans.

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

Fraccions i friccions

Tot es fracciona, en aquest món. Es fracciona, és clar, el que representa que representa una unitat, com el matrimoni. O com els partits polítics. O com els clubs de futbol. Es fracciona Esquerra Republicana de Catalunya, que és un tot homogeni, el dels militants de la formació. I es fracciona el Partit Popular d'Espanya, que és una redundància, no pas que es fraccioni, sinó que en diguem PP i d'Espanya. També es fracciona la fracció, com ara el Partit Popular d'Espanya a Catalunya, que viu una catarsi, amb aquesta política tan entremaliada i tan coqueta, que renega de la imposició de Madrid i corre cap a Madrid a veure com està el seu assumpte personal, després de sortir a collibè de l'assemblea dels seus coreligionaris. Es fracciona, en definitiva, el Barça, i no es fracciona Convergència i Unió perquè prou que és una fracció de fraccions, ella mateixa. Parlem del Barça. A hores d'ara, ja podem afirmar que és impossible que ningú governi aquest club amb una certa estabilitat. Hem d'arribar a la conclusió que tothom desitja el millor per a l'entitat, que és una màxima que la majoria de fraccions posen sobre la taula, però a la fi, hi ha enemistats i venjances i cops de colze i picades d'ullet, i ganivets esmolats, i rancúnies de fa segles i, com a mínim, dues fraccions, les que resulten de dividir el club en dos. O en més trossos, perquè després també hi ha aquells que, sentint-se fraccionats, no desitgen formar part de cap ni una de les fraccions que sembla que hi ha.

Si ens posem a teoritzar, la fracció resulta que és un concepte teòric. No implica necessàriament (excepte en el cas del matrimoni) un delit per abandonar la nau. Més aviat es tracta d'indicar que el pastís admet uns quants talls, com als exercicis dels nens de primària. No vol dir, ho repeteixo, que el pastís en qüestió acabi tallat i que cadascú se'n quedi una part. No. Tot és dibuixat en un llibre. Només hi ha un conjunt homogeni que no admet porcions: el PSC. ¿Segur? ¿No hi ha fraccions aquí? ¿On són, diem, les friccions socialistes?

ES BUSCA

Empresa del Gironès per netejar-li el terra GRATIS

Si és una empresa o col·lectivitat amb una superfície de més de 200 m², està de sort.

Ambisist li vol mostrar com brillarà el seu terra si el neteja amb la fregadora **Nilfisk CA331**.

Truqui ara i veurà el seu terra més net i brillant que mai.

Nilfisk
setting standards

972 24 54 54

ambisist

817441-928331B

*Demostració gratuïta fins a 30 m². Oferta vàlida fins al 31 de juliol.

TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC

ORMETAL

MILLOR AÏLLAMENT, DURABILITAT I MENOR MANTENIMENT

Llevant, 7 Pol. Ind. Mas Lladó FORNELLS DE LA SELVA
972 47 61 27 www.ormetal.es

a
Sant Antoni
de Calonge

cal rei
coses de casa

HORARI ESTIU
OBERT CADA DIA
de 11 a 2/4 de 2
i de 2/4 de 6 a 10
DILLUNS TANCAT
Passeig del Mar /972 651876

www.calrei.com